

מונולוג של ג'סי ג'קסון

אלוהים, קחי אותי בכיס שלך! יש לי כמה שאלות לשאול אותך: "אני לא לוקחת אותך בכיס, עניתי, אלא לוקחת אותך איתי". בתור מה? סירבה ליליאן להאמין. "בתור צלמת." וכך היה. בלילה ישבנו ליליאן ואני, בלובי של המלון עם אנשיו של ג'קסון. מור טון סיפר שהוא עם הרברנד זה שנה. לפניכן עבד עם גרי הארט. הפסנתרן הגעים נעימות רומאני טיות. הראיון עם ג'קסון תוכנן לשעות אחר הצהריים למחרת. פרשנו לישון ב-

די מוטרידים מהפסקת השרות, לא רק מסיבות ביטחוניות, אלא מסיבות של נוחיות. כעבור שתיים וחצי הגענו לאוניברסיטה בוורג'יניה. יוסוף הלך להיירשם, להישקל. ג'סי, אביו, ליווה אותו. אחריהם רצו כל אנשי ג'קסון. יוסוף — צעיר מחונך, בעל ראש מגולח — לא נראה מוטרד מהיעדר הפרטיות. הוא הורגל בכך. אביו, מצידו, הקפיד שיום זה יהיה סגור לפני העיתונות. ובאמת, פרט לעיתונאים מקומיים רזיזים, שהשתחלו

מייד עם הגיעי, שאל אותי ביל מורטון, עוזרו האינטליגנטי של ג'קסון, אם ברצוני לנסוע עם הכומר לביתו של שגרירי ישראל בווינגטון, משה ארד. שם התקיימה פגישה לשבירת הקרח בין ג'קסון ובין ישראלים ויהודים. הפגישה הזאת, אגב, עוררה את חמתי של הקהילה היהודית בארצות-הברית, שכן המנהיגים הרישמיים של הקהילה, כמו מלקולם הונליין וג'ק שטיין, טרחו להבהיר שוב ושוב שארד מייצג את מדינת ישראל, ולא את המימסד היהודי בארצות-הברית, שגם לו חייב

ג'סי ג'קסון הוא אחד הגברים הסכסיים ביותר שפגשתי בימי חיי. השעות שביליתי במחיצתו הבהירו לי את סוד הצלחתו, את סערת הרגשות שהוא מעורר בקרב מאזיניו, מעריציו, את העובדה שהוא אירוע ולא עוד פרטיקאי. פגשתי את ג'קסון ביום הראשון שעבר בעיר ושינגטון, בתקופה שבה החליט לטורף פרופיל תיקשורת. אחרי שהיה הסופרסטאר הלוהט ביותר בשיעור מי התיקשורת האמריקאית, היה זה צעד מתוחכם מצידו, להיעלם, ליצור

"העבדות שלנו היתה כמות השואה שלכם!"

יוסוף, ג'קלין וג'סי בוורג'יניה. כשיש לך כוונה על הזרוע...

36 שעות עם הכומר

ג'קסון איאלה הבהרות. על פי גירסתיהם, לא שיתף אותם ארד בדבר הפגישה, הם שמעו על כך מעיתונאים ישראלים. כך נוצרה אווירה בלתי-נעימה. הרושם שלי הוא שהאווירה נובעת יותר מיחסי ארד-המימסד סד היהודי, ואין לה קשר לג'קסון.

מכיוון שאיחורתי, כרגיל, מצאתי עצמי במכונת עם מורטון, אריק איסטר — אחד מדובריו של ג'קסון, צעיר שחור המתלבש ברישול אלגנטי ובעל הבעה פשוטה מטעה, קייט הרד — צעירה רה לבנה חביבה שתפקידה היה לקבוע היכן נאכל והיכן נצלצל ומי יחזור עם מי.

צלמת בכיס

הפגישה עם ארד נמשכה זמן רב מהמתוכנן (זה נוודאי לא יימשך יותר משלושת-רבעי שעה, העריך ארד באוזניי בליל-אמש).

ככל אימת שזוהי שירת המכונות מילימטר ימינה או שמאלה, נוצרה דריכות — לשואה — ביל מורטון "מכר" לי את ג'קסון בצורה אינטליגנטית ביותר: תחילה יצר אצלי תיאבון ואחר

מסך מיסטריוז. יומיים לפניכן פגשתי את אחד מדובריו בארוחת-ערב חגיגית, והוא הזמין אותי להצטרף לביקורו של ג'קסון בווינגטון, על אף שרוב הביקור הוגדר כסגור לפני התיקשורת "מסיבות מישפחתיות" — ג'קסון הגיע לעיר כדי לשלוח את בנו הרביעי, יוסוף (18), לבית-הספר וירג'יניה, לקבוצת-הבייס בול. ג'קסון כונן ג'ונתן (22) ובתו הצעירה ג'קלין (12).

ההזמנה הגיעה אחרי משאומתן בן שבועות. ג'קסון חשש מפני ראיון חושי פני בעיתונות הישראלית. לא ניתן היה להתעלם מהמתיחות הקיימת בינו לבין הקהילה היהודית וישראל מזה חודשים. בדרכי לווינגטון, תהיתי באיזה מלון ישכן את עצמו מנהיגיהם, האיש המדבר על כאב, סבל, עבודת, עוני. מצאתי עצמי במלון פארק-הייטס — מלון שסיפק לכל אחד מאיתנו (הקבוצה שהתלוותה לג'קסון) סוויטה רחבת-ידיים עם כל השקילות והפינוקים האפשריים, החל באמבטיה שניתן היה לשחות בה, גבינות צרפתיות וסוגי קוסמטיקה יוקרתיים וכלה — אלוהים יברך אותך, אדוני הכומר! — בשלושה קווי-סלפון לכל סוויטה.

לנקודות שאליהן חשדו שנגיע (הקפיטריה, למשל), ליליאן ואני היינו חרי-גות.

ג'קלין ג'קסון, בת ה-12, ניגשה לעינות עימי היכרות — ילדה-אשה, הנראית מפותחת בהרבה מכפי גילה. הנשיות כאילו מתפרצת ממנה. כשימייקל דוקאקיס נאם את נאומו-ההכרתה שלו באטלנטה, הוא הזכיר את שמה כמה וכמה פעמים.

"בוורג'יניה ייסדת..."

וסעים למעוזות ומתחילים לפרוק את מיטלטליו של יוסוף. כולם עוזרים. סקרנות גדולה סביב ג'קסון. הסובבים ניגשים ללחוץ ידיים, להציטלם.

ג'קסון — מנהיג מתוחכם, חייתי תיקשורת — מבין שמצלמים וניגש לדבר עימי. "היום זהו יום היסטורי —

3 בכור, כשאנחנו מלאות תוכניות, איך לנצל את תפוקת המלון בשעות הבוקר.

ביל למחרת השכים אותנו הטלפון. על הקו היה מורטון, עירני בצורה מרגיזה: "הכומר החליט שהוא רוצה שתתלווי אליו במשך כל היום. את הרדיון עצמו תערכי בדרך חזרה מוויירג'יניה, דרך של שתיים וחצי".

כעבור כמה דקות מצאנו את עצמנו ישובות בשירת-המכונות. ג'קסון — בג'ינס, סנדלים, חולצת טריקו תכולה — התקרב לעברנו, נישק את ידי ואחר-כך את ידה של ליליאן. ליליאן התמוססה: "או, רברנד..."

נסענו באיזורים ירוקים יפהפיים. מדי פעם נכנסה מכונת זרה לשירה, ומכונות השרות החשאי התחילו להפיץ עלילת הסירנות בעצבנות.

בעוד כמה שבועות יאבד ג'קסון את אבטחת-השרות. כל מועמד רישמי לנשיאות זכאי לקבל אבטחה זאת, מאז הירצחו של רוברט קנדי, במירוצו לבית-הלבן. אולם יוקר השרות (מלונות, טיסות, מכונות, מיסרדים) מגביל את משך האבטחה.

אנשיו של ג'קסון סיפרו לי שהם מנסים לקבל הארכה לאבטחה. הם נראו

כך, כשהסתקרנתי, ענה בתמימות: "אבל את היחידה שבאמת עומרת לבינות עימו שעות. אני לא אגיד לך יותר, תתרגמי בעצמך..."

מיואשת, פרשתי לאחת המכונות. התעוררתי למראה איתותים נואשים מצד מורטון ואיסטר. "הרברנד" (תור אריכבור לכומר), הסתבר, היה כבר במסיבת-עיתונאים. אני הוצאתי, אחר כבוד, מהמכונת והוצאתי לפניו.

ג'קסון סקר אותי מכף-רגל ועד ראש ובחורה — למטה. אני זותי באי-נוחות וביקשתי לקצר את הסצנה הזאת ככל האפשר. "ככה זה", הסבירו לי הצמד חמד מורטון את איסטרו: "ככה צריך!"

שכנו למלון. אנשיו של ג'קסון שמי רואית על קשרי-עין. משניסתי לעזוב את הקומה השישית, שבה התגוררנו כלונג, שמעתי מאחורי: "היי, איזה יופי לפגוש אותך שוב!"

היה זה אחד מאנשי-הביטחון ששמר על קשרי-עין איתי, כאשר נלוויתי אל קיטי דוקאקיס. "אנחנו שוב צמודים..." הדויע לי בשימחה איש "השרות החי" שאי-

בינתיים טילפנה אלי ירדתי, ליי לאין שלום: "את עם ג'קסון? אוהו,

למה הן בוכות

יש לי חלום:

אני רובצת מול מכשיר-הטלוויזיה בעת ההכנות לוועידת-הדמוקרטים באטלנטה, ומתחילה להעביר ערוצים — הנשיא לשעבר ג'ימי קרטר מדבר על ג'קסון, הסנאטור אדוארד קנדי מדבר על ג'קסון, מייקל דוקאקיס מתראיין על ג'קסון, מושל מדינת ניו-יורק מרוי קומו מדבר על ג'קסון, ג'קסון מדבר על ג'קסון, ג'קסון נואם, שוב ג'קסון נואם, נשים בקהל של ג'קסון בוכות, צווחות "ג'סי!", שוב ג'קסון נואם, שוב הן בוכות.

למה הן בוכות כשאתה נואם? "שאלתי את הסופר-סטאר, שישב לצדי בגודל (מרשים) טיבעי, "מה ההתרגשות?"

ולפעמים אני בוכה, "הוא הפתיע אותי, זה מנמי שאנחנו חייבים לה רגיש שאנחנו מועלים. אנחנו חייבים להרגיש כדי לחשוב ולא לחשוב כדי להרגיש... כלומר: לא להחליט שכך וכך אני צריך להירגיש וזהו-זה. האמת היא שהנושאים האמיתיים בחיינו בוקעים מהלב, לא מהראש — אלא מהלב. אם דברים יוצאים מפיה של אשה שאליה אני נמשך, שאיתה אני אוהב, אני לא בודק את מידת ההיגיון שבהם במחשב, אחרת הייתי ניגש למחשב ומזמין לעצמי כלה מיועדת: גובה, מישקל, השכלה, צבע-שיער, צבע-עיניים. לא כך מתנהלים החיים! אם אנחנו מרגישים טוב בקשר לאדם מסוים, ים, או בקשר לנושא מסוים, אז זהו הדבר החשוב ביותר, זה מה שחשוב."